Ч. 154. Второк 23 (10) липня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*Ческо-німецкі переговори. — Справа російско-японьского союза. — Новий напад Італіянців на Дарданелї.*

В четвер відбуло ся знов засїдане обох комітетів ведучих ческо-німецкі переговори. Предметом нарад була справа уреґульованя язикових відносин в автономічних урядах. В менше важних справах дійшло в засаді до порозуміня. Виринули однак трудности при уреґульованю відносин в почтових урядах. Конференция заступників ческих меншостий нарадшувала ся над способом забезпеченя меншостий та виявила бажане, щоб і сю справу втягнути до комплексу мирових переговорів, та не допустити до національного відмежованя мішаних округів. Екзекутивний комітет ческих аґрариїв скликав всїх своїх послів на надзвичайне засїдане на день 25 липня. Припускають, що аґрариї згодять ся на продовжене переговорів також на місяць серпень. В справі уживаня обох мов в Празї слїдно також певного рода зближене між пересправляючими. Обговорювано також справу учительского додатку на 1912 р. у висоті понад 3 міл. корон. Дальші переговори почнуть ся мабуть в понедїлок, а в суботу їх перервано з огляду на цїлковите вичерпане зі сил участників нарад. Дотеперішний настрій є оптимістичний. Вправдї про те, щоби ще сего місяця прийшло до розвязки нема мови, однако є всякі вигляди, що вже 10-го серпня збере ся сойм, який апробує цїлий еляборат протягом 5 днів. Можливість комплїкаций виключають обі сторони, як то виходить з голосів праси обох таборів.

До Бюра Райтера доносять з Токіо: Петербурґскі вісти про сподїваний в найблизшім часї российско-японьский союз є неточні; зі сторони поважної заявлено, що не було ніяких переговорів в тій справі і нічого подібного не проектовано. Подорож кн. Катсури до Европи не стоїть в звязи з ніяким окремим політичним порученем. Правдою є лише те, що в послїднім часї виміняли ся российске і японьске правительство дуже важними комунікати, які доповнили переговори з 1907 і 1910 р.; ходило о відмежоване обсягу інтересів обох держав, а іменно Росиї в найдальшій Монґолії і північній Манджурії і Японії, в середній Монґолії і полудневій Манджурії.

В тих комунікатах порозумівано ся також ясно в китайскій справі і в справі удержаня мира на Далекім Сходї.

Аґенция Стефанього оповіщує таку урядову італїяньску ноту: З причини кількакратних донесень, що турецка фльота наміряє устроїти напад на італїяньску фльоту на мори Еґейскім, зарядив італїяньский командант, аби наші контрторпедовці розпочали свою діяльність також в напрямі північнім. Наша торпедова фльотиля, може в погонї за неприятельскими торпедовцями, а може для звідів, вплинула з незвичайною сьмілостию і у взірцевім ладї до Дарданельского проливу і незамітно дістала ся аж до Чанак-Калесі, близько 20 кільометрів від входу до Дарданелїв. З турецких рефлекторів спостережено нашу фльоту і сейчас форти з обох берегів почали стріляти. Мимо того наша фльотиля поплила дальше, аж ствердила, що неприятельска фльота займає користне становище оборонне і єсть хоронена ланцухами завішеними впоперек. Супротив того італїяньскі торпедовці постановили уступити, пересьвідчивши ся о цілковитій неможливости поведеня атаку на турецкі кораблї. Відворот послїдував в повнім порядку мимо дуже сильного огня всїх дарданеских фортів і заалярмованих турецких кораблїв. Цїла італїяньска фльотиля доплила до Еґейского моря зовсім без страт, завдяки великій зручности своїй і добрим розпорядкам, а також малїй цїльности ворожих стрілів. Так отже могли ми перести незвичайно сьміливі звіди, з котрих італїяньска маринарска може бути горда, а котрі сьвідчать о достойній признаня зручности і сьмілости команданта та о послуху і зимній крови залоги.

Напад той викликав в Константинополи велике занепокоєне і султан в своїй відозві до

4)

## В новочаснім Вавилонї

або

## Париж, его займавости і житє в нїм

(Написав К. В.)

(Дальше).

Одного разу сиджу собі вечером у великій реставрациї і переглядаю ілюстровані ґазети. Нараз отвирають ся двері і до кемнати входить з шумом якась дама. Станула на хвильку серед комнати і розглядає ся довкола. Така красна як рідко, справдешна красавиця, але волосє у неї пофарбоване на рудо як у тих, що то їх звуть дмімондами або дамами з півсьвіта, а в цїлім єї поведеню єсть щось гордовитого.

Обернула ся до мене і каже:

— Будьте так добрі і вийдіть та заплатіть фіякрови за мене!

Я зовсім не сидів близько неї, але она звернула ся до мене. Я лиш затиснув зуби, закликав кельнера до себе і кажу до него:

— Вийдіть і заплатіть фіякрови за онту даму!

При тім кинув я єму двайцятьфранківку.

Дама змішана і здивована видивила ся на мене.

Я не зважаючи на нїщо, розложив ся знову з ілюстрованими ґазетами та став їх оглядати, а притім тїшив ся дуже, що дав тій дамі добру научку.

Она сїла собі при другім столї. Кельнер прийшов знову, віддав їй гроші, які єму здав фіякер, дістав одного франка напивного, поклонив ся і пішов. Решта гроший позістала перед нею на столї.

Аж ось входить до реставрациї якийсь панок, котрого она знає і она прикликала его до себе. Стали щось говорити з собою, она видко розповідає єму про ту нечемність, якої я допустив ся, виславши кельнера, показує на гроші, що лежать на столї, покиває сильно головою і здвигає плечима.

Той панок посилає якогось кельнера до мене з двайцятифранківкою; я взяв ту монету з повним спокоєм і сховав єї до кишенї в камизельці.

Аж ось приходить тота дама знов до мене. Моя непохитність дразнить єї, она хоче, щоби єї слово було послїдне.

— Чи дістали ви вже назад свої гроші? — питає она.

— Дякую, дістав — відповів я здивований.

— Я, бачите, позичила від того пана одного люйдора — сказала она до мого сусїда. І она відтак пояснила, як я собі поступив і що я вислав кельнера. Звертала ся відтак до щораз більше людий і розповідала їм, що я зробив їй велику прикрість та шукала щораз при більше столах таких, котрі би стали по єї сторонї. Всюди зачали говорити о тій подїї; я зачув слово „чужинець“; всї ставали по сторонї тої дами.

Підчас коли то діяло ся, я сидів мовчки і не відзивав ся. Хибаж я знаючи тих кількадесять нужденних слів француских, міг зважити ся оправдувати ся? Ще би з мене насьміяли ся і я би наразив ся на то, що мене би викинули. Отже я слухав все мовчки і не відзивав ся до нїкого.

— За двері з ним! — крикнув хтось нараз позаду за мною на салн.

— За двері з ним! — понеслось так само і з переду.

Я кивнув на кельнера, щоби прийшов до мене і заплатив єму. Заплативши, сидів я дальше спокійно, а довкола мене заводились щораз бурливійші бесїди.

В тій хвили отворились двері і увійшов якийсь пан, показало ся, що то мій знакомий. То був доктор Г., дописуватель одної із заграничних ґазет. Він сїв собі коло мого стола і став розпитувати ся, що тут такого стало ся. Я розповів єму короткими словами, що тут було а він сказав менї, що тота дама то знана загально панна Ж. І він пішов до неї та з капелюхом в руцї сказав їй кілька чемних слів.

В одній хвили буря притихла. Я з доктором випили по чарцї; гості довкола нас за-

войска, в пятницю, ствердив, що оно бунтуючись против правительства, було причиною, що Італіянці осьмілили ся наблизитись незамітно аж під самі мури столиці.

Як дальше доносять, італіяньска фльота має тепер кружляти недалеко Мітелене і Імброс. Туреччина мимо того не думає поки що замикати Дарданелї, хиба би послїдував новий напад Італіянців.

## Новий войсковий закон
### о однорічних охотниках.

Після войскового закона, важного від 5 липня с. р. відбувають однорічні добровольці свою службу з правила на кошт держави, а виїмково на свій кошт, коли о те будуть умисно просити. Добровольці будуть служити на свій кошт лише в кавалериї, кінній артилериї і тренї, т. з. мусять самі оплачувати собі одяг, оружеве, мешканє і харч, а в кавалериї і кінній артилериї також купити собі коня і живити своїм коштом. Добровольці на свій кошт, можуть за зложенєм відповідної квоти одержати державне удержанє. Доплати виносять: В цїлім войску за харч і жолд 930 К, за одяг 121 К, за оруже 16 К і за задержанє его в добрім стані 7 К. За випозиченого войскового коня доплата буде виносити в кавалериї, пільній і гірскій артилериї 661 К, а упряж до него 32, взглядно 29 К. Добровольці, які служать на свій кошт, можуть вибрати собі довільно відділ войска (Truppenkörper). Коли однак переступлено найбільше число призначених в тім відділї місць для добровольців, тоді мусить однорічник вибрати собі иньший відділ. За те, коли би се число не було ще повне, тоді може бути принятим добровольці на державний кошт.

Тепер відпадає другий примусовий рік служби для однорічних добровольців, які не зробили офіцирского іспиту. В тім случаю будуть перенесені до резерви в тім степени, який відповідає їх войсковому званю. В деяких случаях буде вільно робити їм офіцирский іспит в часї найблизших двох літ по активній службі. Добровольці, які зложили офіцирский іспит, будуть після потреби іменовані кадетами або хорунжами, взглядно офіцирами в резерві. Прочі лишають ся аспірантами на резервових кадетів.

Петенти, які стараються ся о право однорічної служби, повинні найпізнїйше до 1 жовтня сего гроку, в якім мають ставити ся до бранки, покінчити з добрим вислїдом ґімназию, або висшу реальну школу, або також рівне з ними середне наукове, артистичне, технїчне, промислове, купецке, рільниче, лїсове, або навтичне заведенє. Ту саму полекшу можуть мати ті петенти, які покінчили шість кляс, або два перші курси згаданих заведень, або також учительської семинариї і які піддадуть ся іспитови окремої комисиї. Всї знов рекрути, які вступають добровільно до войска, або також асентеровані, коли мають шість кляс середної школи, або наукове заведенє, яке дає замкнене в собі виобразованє для промислового, артистичного, технїчного, купецкого, рільничого, лїсового, гірского або гутничого заведення, не можуть бути задержаними до третого року служби. Право однорічної служби мають також ті, що перед 1 жовтня сего року, в якім взято їх до войска, є учителями в народних і видїлових школах, в учительских семинариях, або також покінчили учительску семинарию. Всї ті добровольці відбувають службу в краєвій обороні. Асентеровані, які відзначили ся на поли науки в знатний спосіб. в письменстві, технїці, або штуці, можуть одержати право однорічної служби також, коли би не мали до неї висше згаданих условий. Перенесенє активної служби може бути найдальше до 1 жовтня сего року, в якім асентерований кінчить 24 рік життя.

Однорічні добровольці медики служать лише три місяці (в піхоті, стрільцях або маринарці), а по докторатї 9 місяців, в тім 6 місяців у войскових шпиталях, як „однорічні добровольці-лїкарі", потім, коли мають потрібні загальні услівя, вістають „заступниками асистентів лїкарів", вкінци в случаю потреби „лїкарями асистентами в резерві". Ветеринарі служать свій рік що йно по одержаню степеня лїкаря, в кавалериї, пільній артилериї, гірскій артилериї і тренї. Фармацевти при войску служать також що йно по одержаню диплому маґістра. Добровольці, які хотять посьвятити ся окремим галузям служби, як провіянтові урядники, офіцири твердинї і ин. — можуть бути приділені до неї по одержаню першого войскового виобразовання (Abrichtung). В семилїтнім переходовім часї, почавши від 5 липня с. с. буде вільно учителям в народних і видїлових школах і учительских семинариях старати ся про перенесенє до запасової резерви — в случаю, коли в заведеню, в якім працюють, є недостача учительских сил. Перенесене року активної служби для тих асентерованих, які покінчили учительску семинарию, а то в цїли одержаня учительської посади, може бути до 24 року життя. По одержаню такої посади будуть перенесені до запасової резерви.

## Новинки.

**Львів, 20 липня 1912.**

— **П. Віцепрезидент** краєвої Дирекциї скарбу др. Станислав Шляхтовский виїхав на кілька-катиждневу відпустку.

---

чинають прихильнїйше на мене споглядати. Якийсь пан питає доктора:

— А ваш приятель з котрого краю?

А доктор відповідає:

Він Росиянин!

— Росиянин — Росиянин! — шепчуть собі до уха по цілій сали. То мене виратувало. Як би так були знали що я Норвежець!

Заким я вийшов з реставрациї, одержав ще від панни Ж. китичку фіялків.

В кілька неділь опісля пізнали в менї на стрільници знов „Росиянина" і хоч я нужденно стріляв, вихвалювали мене тихцем, коли менї удало ся щасливо поцїлити бодай в кружок.

*

Бідний російский студент побоюючись, щоби не попав ся в руки лютих чорносотенців і їх союзників царских чиновників постановив втечи до Парижа і там заробляти собі на хлїб насущний. Їхав вже мало що не чотири днї і ночи аж і приїхав до Парижа — того міста, о котрім так довго мріяв!

Висїв на Монмартр і заїхав до одної із тих господ поза бульварами, де по найбільшій части заїзджають чужинці і де комната на місяць коштує 30 франків, де мешкає ся разом з японьскими артистами, анґлійскими клявнами та нїмецкими малярями а де місця в комнатах так мало як гроша в мошонці. Але то нічого, молодїж, що тут мешкає не бере собі Ротшільдів за взорець.

Молодий Росиянин вийшов на другий день на вершок тої гори, звідки побачив в споді цїлий Париж. І він повитав місто окликом радости, який добував ся з глубини его душі: Місто свободи, дане людем на то, щоби знов вірили в щастє! Ніяке не натерпіло ся тілько за свободу, що ти! Ніяке не дало людям тілько ідеалів! Ти не раз жертвувало ся за благо сьвіта. Ти справдї місто обіцянок! Хто до тебе прийде, той повинен на отсїй горі здоймити з ніг чоботи, бо тут справдї сьвята земля!

Він зійшов в долину і пустив ся улицями, бо рад був повитати сьвідків великої борби за свободу підчас революциї, котрі єму вже від часу єго шкільної науки так живо стояли перед очима. Він видїв памятники Дантона, Кондорсета, Баїго (Bailly), Денулена. Правда, єму прийшло на гадку, що всїх тих людий сперше величали а по якімсь часї повідрубували їм голови. Але то було давнїйше; теперішне поколїнє було певно дозрільше, розважнїйше як тамто.

Він купив собі вечірні ґазети, щоби довідати ся, що сего дня стало ся. Тут вичитав він, що давнїйший републиканьский мінїстер фінансів побив ся зі своєю любкою. Він читає про скандальні процеси о безвзглядне визискуванє якогось монополю, який присвоїла собі рада громадска одного великого міста на провінциї. Але найбільше місця займали в ґазетах геройскі дїла якогось дикого племени, званого „апашами", що, видко, поселив ся в Парижи; поміщувано їх житєписи, їх навички і спосіб житя; місто ніби величало ся тим, що мстить в своїх руках таких людий.

Чужинець почав тратити дужа. Як то? Отже то найважнїйші інтереси, якими вибраний нарід свободи займає ся?

Він познакомив ся з учениками, артистами, студентами та розповідав їм про те, що діяло ся в Росиї, говорив про симпатиї, яких тут сподїває ся. З глумливою байдужностию слухали єго, здвигали скептично плечима. Загальний клич ґазет був: Най жиє цар!

— Нї, нї! Ми не хочемо нїчого й чути про вашу революцию — говорили єму при каві в каварни. Ми стратили би міліони і мілїярди, як би она побідила. Пропали би тодї наші ренти! Отже будьте ласкаві лишіть нас в спокою!

І они почали розчитувати ся в звітах про перегони або говорили про спори межи властителями гостинниць а службою, про вічні страйки, що не дають горожанам спокою та заєдно збільшають їм видатки и обмежують зиски.

Зовсїм знеохочений пішов наш чужинець з якимсь старим земляком на прохід на площу де ль Етоаль, де з поміж горорізьб величезного триюмфального лука виставє статуя Наполеона. Чи то ще дійстно нарід свободи? — спитав молодець з огірченєм. Туманити, забавляти ся і тягнути зиски з торговлї — більше нїчо їх не обходить.

З легоньким усьміхом показав старий на статую Наполеона: Подиви ся на того! Він їх лїпше знав як хто небудь иньший. Они не лїпші нї гірші, як давнїйше. Струями крови накинув він їм свої ідеали. За то сипнув їм золота, надав провінциї та чужі королївства. Доки они то мали, вірили в него, але не довше! Полїтичну злуду, бачиш, треба позолочувати, бо инакше не видержить!

### Площа Конкорд і Тілерії.

Площа Згоди або по француски „Пляс де ля Конкорд" уважають Французи за найкрасшу, найбільшу і найвеличавійшу на сьвіті. Парижани гордять ся не безпричини нею а з чужинців хто лиш приїде до Парижа, спішить єї оглянути. Та й є що ту побачити. Площа та припирає від полудня до ріки а від півночи замикають єї на право будинок мінїстерства маринарки на ліво будинок клюбу автомобілїстів. Межи обома тими будинками іде улиця звана Рояль до величавої церкви сьв. Маґдалини. Посеред сеї площі стоїть обеліск, одноцїлий камінний стовп, на 20 метрів високий, витесаний ще за єгипетского короля Рамзеса II і уставлений первістно перед єгипетскою сьвятинею в селї Люксор. Обеліск сей дарував Французам єгипетский віцекороль Мегемед Алї і они привезли єго в 1831 р. до Парижа та уставили на сїй площи. Хто на той обеліск дивить ся, тому певно й на думку не приходить, що в часах коли той обеліск так штучно витесано з одного каменя і уставлено перед сьвятинею в Люксорі, були в тім місци, де він нинї стоїть ще густі непроходимі праліси та багна, куди заходила хиба лиш яка дика звірина.

По боках того єгипетского кольоса знаходять ся два великі водограї з русалками, вісїм статуй представляючих француске міста і инші статуи, котрі хоч і як суть ріжнородні представляють разом з сусїдними будинками одну гармонїйну цїлість, а то іменно відзначає сю сю площу від всїх инших. Палати від півнїчної сторони, величавий парляментарний будинок і маси домів на лївім березї, на мости на Секвані, кінчасти вежі сьв. Кльотильди бані собору Інвалїдів нагадують, що знаходимо ся посеред якогось величезного міста, а знов Тілерийскі городи від сходу і елїзейскі поля від заходу викликують чувство якоїсь зовсім свобідної околиці. (Дальше буде).

— **Громадскі вибори в Тернополи.** Наслідком протесту вибори з III кола до міскої ради в Тернополи уневажнено. Правительственний комісар др. Трембалович розписав нові вибори з того кола на дні 29 липня до 1 серпня.

† **Андрій Скородиньский**, довголітний і многозаслужений начальник канцеляриї товариства „Просьвіта“ у Львові, помер в пятницю в ночи в 55 ім році житя в Сяноці. Покійний звістний був цілій галицкій Руси як солідний, неутомимий робітник, що з самовідреченєм віддавав ся цілим своїм єством справам товариства і рідного народу. Похорон відбув ся вчера, в неділю 21 с. м. о год. 5 по полудни в Сяноці. В. є. п.!

— **Наука жіночого домового господарства.** Краєва Рада шкільна порушила в послідних часах питанє введення шкільних кухонь в 14 єствуючих 5-клясових виділових школах і навіть віднесла ся в тій справі до п. Міністра віроісповідань і просьвіти, який виявив готовість одноразової запомоги на кошти введеня сеї науки. Краєвий Виділ, признаючи також потребу сеї науки в женьских виділових школах віднїс ся до 27 маґістратів більших галицких міст з відозвою до достарченя льокалю і инших потрібних до сего річий. Рівнож заявив краєвий Виділ, що з огляду, що в 1912 р. не буде курсу домового господарства для народних учительок, не має нїчого против сего, щоби на сю ціль призначену суму 15 000К обернено на частинне покрите коштів урядженя шкільних кухонь. Шкільна рада признала також потребу введеня нових видатків в шкільнім краєвім буджеті, іменно на винагороду для учителів домового господарства, постановила предложити признане більших запомог на будову шкіл тим громадам, які причинять ся льокалем до повстаня шкільних кухонь. Всї тї питаня возьме ще краєвий Видїл під розвагу при укладї прелімінаря на 1913 рік.

— **Нещасливі пригоди в Татрах.** Околиці Татрів притягають кождого року, а особливо лїтною порою богато тарисских прогульок. Дуже часто лучають ся в таких прогульках нещасливі пригоди, як калїцтво а навіть смерть. Причиною таких нещасливих випадків є звичайно незнане гірских околиць, а дальше лиха орґанізация прогульки.

Так н. пр. перед кількома днями відлучила ся від такої прогульки молода дївчина п. Шистовска і заблукала ся; всякі найстараннїйші пошукуваня за нею не дали доси ніякого висліду. Від самого початку глядають єї слідів ратункові виправи із специяльними псами і жандармерия, однак без успіху. Загально уважають єї вже за пропавшу.

Зі Шмекса доносять знов про другий нещасливий випадок, якого жертвою упав проф. ґімназиї А. Сайбот. Вибрав ся він на прогульку до Попрадского озера в угорских Татрах. Товаришив єму один урядник. Коли сходили з вершка гори проф. Сайбот хотів з'їхати по снїгу, однак стратив рівновагу, ударив ся о скалу і погиб на місци.

— **Пожар в церкві.** В Фльоренциї, в церкві сьв. Ремігія, перевернула ся підчас богослуженя горюча сьвічка, від якої заняв ся вівтар. В церкві настав перестрах і метушня, причім покалїчило ся кілька осіб. Пожар вправдї небавом погашено, але згоріли дуже цїнні образи і старинна статуа Христа з VI. віка, різьблена в дереві.

— **Самоїзди в Америцї.** Часопись „Nature“ помістила недавно статистику, яка сьвідчить про незвичайно скорий розвій самоїздового руху в Америцї. Перед 12 лїтами було в Сполучених Державах 3.000 самоїздів; до минулого року зросло се число до 652.461. Рівномірно зростає там також фабрикация самоїздів. Урядова статистика виказує, що в 1911 р. фабрики виконували денно пересічно 700 самоїздів тягарових і подорожних. Сї число безнастанно зростають.

## Телеґрами.

**Відень** 22 липня. Головна кватира в часї сегорічних цісарских маневрів буде в Маллльо, а не як доси говорено, в Сеґединї. Маґістрат місточка Маллльо одержав вже письмо, заповідаюче приїзд архикнязя Франц Фердинанда на день 9 вересня.

**Константинополь** 22 липня. З нагоди нинїшної дискусиї о причинах димісиї кабінету побоюють ся, що в палатї послів може прийти до дуже поважних подій.

**Константинополь** 22 липня. Рада міністрів радила до пізна в ночи над декларациєю, яку має нинї зложити в палатї послів президент кабінету. Молодотурки радили о становищи, яке мають займити в палатї.

**Цетинїє** 22 липня. Чорногорске правительство поробило енерґічні представленя у Порти з причини послїдної кровавої події на граници. На другий день по стрілянинї удав ся чорногорский ґубернатор з Подґоріци на місце і в присутности турецкого офіцира справдив, що Чорногорцї були убиті на чорногорскій земли і що їх трупи в страшенний спосіб покалїчено.

## Надіслане.



## Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6^00 вечером до 5^59 рано означені підчеркненєм чисел мінутових.

### Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·35, 3·40, 8·22, 8·35, 2·05 §), 2·45, 3·45 *) 5·46 †), 6·05, 7·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §2·16, 2·27, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: 2·50, 6·10, 9·15, 9·37, 2·25, 3·05*), 6·28 †), 7·58▪), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. ▪) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, 2·29 *), 2·42, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

### Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова 2·22, 5·45, 7·25, 8·50, 10·05, 1·10*), 1·30, 2·00§), 5·40, 7·25†), 8·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, 1·50§), 2·15, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: 12·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*) 1·55, 5·52, 6·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слїдуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочись: 7·01, 11·11, 1·36*), 2·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

### Поїзди льокальні.

на головний дворець:

З Брухович: що дня 6·55.
що дня: від 1/6 до 31/8: 8·29, 11·00, 3·42, 5·17, 9·30.
в неділї: від 1/5 до 30/9: 7·43.
в неділї і сьвята рим. кат.: від 1/6 до 31/8: 1·40.
від 1/5 до 31/5: 3·42, 9·30.

З Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 1·11, 9·10.
в неділї і сьвята рим. кат.: від 5/5 до 8/9: 10·10.

З Любіня: в неділї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 9·00.

З Винник: лише в суботу і неділю: 12·16.

з головного двірця:

До Брухович: що дня: 6·02.
що дня: від 1/6 до 31/8: 7·22. 10·05, 2·35, 6·31, 8·35.
від 1/5 до 15/9: 4·21.
в неділї і рим. кат. сьвята: від 1/6 до 31/8: 12·30.
від 1/5 до 31/5: 2·35, 8·35.

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 10·15, 3·03. в неділї і рим. кат. сьвята: від 5/5 до 8/9: 1·26.

До Любіня: в неділї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 2·40.

Поїзд поспішний зі Львова до Підволочиск відходить о годині 2 мін. 16 пополудни з перону 2, Нр. сходів II.

Поїзд особовий зі Львова до Красного відходить о годині 2 мін. 50 по полудни із заходного тору перону 4 Нр. сходів IV.

Поїзд особовий зі Львова до Станиславова відходить о годині 2 мін. 35 по полудни з перону 3 Нр. сходів III.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).